

Under the Wing of the Rock

Beamish – Thommessen – Kraggerud – Nordheim – Britten

Under the Wing of the Rock features music from Norway and the British Isles, all of it composed within the last seventy years. Not surprisingly, the musical idiom is modern, but at the same time the composers whose works are performed here – Benjamin Britten, Sally Beamish, Arne Nordheim, Olav Anton Thommessen and Henning Kraggerud – all find inspiration in earlier musical styles and traditions. These five composers are very diverse, and the pieces played here by viola soloist Soon-Mi Chung are of contrasting moods, from the singingly lyrical to the impulsively tempestuous.

*Albumet **Under the Wing of the Rock** favner musikk fra Norge og de britiske øyer, komponert i løpet av de siste sytti år. Ikke overraskende har musikken et moderne tonespråk, men samtidig henter komponistene som presenteres her – Benjamin Britten, Sally Beamish, Arne Nordheim, Olav Anton Thommessen og Henning Kraggerud – inspirasjon fra tidligere formspråk og tradisjoner. Verkene viser Soon-Mi Chung og hennes instrument i kontrasterende stemninger, fra det syngende, lyriske til det impulsive og stormfulle.*

Soon-Mi Chung, Henning Kraggerud & Oslo Camerata

EAN13: 7041888520924

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

SUPER AUDIO CD

2L¹¹⁹

5.1 surround and stereo recorded in DXD 24bit/352.8kHz
2L-119-SACD made in Norway 20©15 Lindberg Lyd AS

The starting point for *Under the Wing of the Rock* was a poem from “Carmina Gadelica” – Gaelic songs and prayers collected by Alexander Carmichael in the 19th century. The poem is called “Lullaby of the Snow” and is supposed to have been sung by a young mother to her child, fleeing the massacre at Glencoe. The story is that an officer heard the sound of a child crying and a young soldier was despatched to kill it: *The soldier came upon the mother lulling her child to sleep – the sleep of death amid the snow. And it chanced that the gentle croon of music that the child’s mother was singing in the snow was the very same music he had last heard when he left his kin and his home many a day and a year before that. The soldier wrapped the woman and her child in his plaid, gave them what food and drink he had, and left them, to overtake his comrades. On the way he slew a wolf and showed the officer the blood upon his sword. By the mercy of God and through the soldier’s compassion mother and child survived. Descendants of the child are still living, and the tradition is current and believed throughout the district of Appin and Lochaber.*

Under the Wing of the Rock is a line from “The Lullaby of the Snow” – and refers not only to the crag which hides the mother and child, but also to the wings of angels and of the “Rock”, the “Son of Tears” Himself:

Heavenly light directs my feet,
The music of the skies gives peace to my soul,
Alone I am under the wing of the Rock,
Angels of God calling me home.

The piece is inspired by Celtic song and psalm, beginning and ending with an extended, quasi-extemporaneous slow section for the solo viola. The central section, marked Allegro, is a restless counterpoint, drawing on rhythms and chants from Celtic working songs. There are also jazz resonances, perceptible in the harmonies, and in the improvisatory feel of the solo line. When I was writing the piece I heard the saxophonist Branford Marsalis play, and this influenced the sound world of the piece. The music was commissioned by the Scottish Ensemble.

Sally Beamish, 2006

As the title implies, *Portrait en Chaconne* is an attempt to paint a portrait in sound of my friend, the violist Soon-Mi. This is by no means the first music I have composed for her – previous works include the viola concerto *Ved Komethode* and the sonata for solo viola *Cantabile*. I see Soon-Mi’s talent as a fusion of fiery impulsive musicality with strict technical discipline. This fusion is expressed by the chaconne (where a given phrase is repeated again and again) being frequently interrupted by spontaneous comments and emotional outbursts.

Olav Anton Thommessen, 2015

The duos *Til Sara* for violin and viola (1996), dedicated to Sara Orning, and *Voyage Dououreux* for two violas (1997), dedicated to Ada Meinich, are two of a number of duos for different combinations of string instruments I have composed. *Til Sara* is in F major, with a middle section mostly in D minor. It is for the most part light and lyrical in character. *Voyage Dououreux* is in D minor, with a second subject briefly in F major. The form is close to A-B-C-B-A, where C is a development section. As the title suggests, this piece is more tormented in character; however, the music at times expresses an inordinate joy, almost manic in its intensity.

Henning Kraggerud, 2015

Benjamin Britten (1913-1976) had many “wanderings”, both musically and on the personal level, in his creative life. One of his most important artistic journeys was a journey in time, back to medieval, Renaissance and baroque musical forms. Being genuinely interested in the human voice, he studied every conceivable aspect of the history of vocal expression, and ultimately found his own distinctive and highly personal style in the point of intersection between different epochs. Britten was one of those 20th century composers perfectly prepared to touch his listeners emotionally. Many of his works are notable for their beauty, and his settings of English, Irish and Scottish folksongs testify to a deep feeling for ethnic individuality and identity. As musical dramatist he makes use of the whole register of human emotions and

expressions, and he often transfers these effects to his instrumental compositions. *Lachrymae*, “Tears”, is a good example of this. Britten composed this work in 1950 for viola and piano, and arranged it for viola and small string orchestra in 1976. He chose as its kernel a song by John Dowland (1563-1626). Britten’s composition takes the form of a series of free variations on Dowland’s beautiful Renaissance song, unmasking it in reverse, so to speak, with the song’s melody being heard only at the end. The variations are held together by a painful combination of disquiet and detachment, in a musical idiom that is unremitting and at times strikingly modernist. Following a desperate tightening of the tension towards its end, the piece dissolves and gradually reveals its core – the plain, naked beauty of Dowland’s melody. The whole composition can be understood as the search of a frightened mind for calm and for peace – which is in fact a fairly good summary of much of Britten’s own life.

Britten’s interest in the human voice made him one of the most important 20th century composers writing inventively for strings. As well as composing for the viola, he also wrote many outstanding works for unaccompanied cello – a result of his close association with the cellist Mstislav Rostropovich.

The Norwegian composer Arne Nordheim (1931-2010) also enjoyed a close artistic collaboration with Rostropovich, and this resulted in both a cello concerto and the important work for unaccompanied cello, “Clamavi”. Nordheim established himself in the 1960s as one of the world’s most innovative and skillful composers of electronic music, and he played a large part in revolutionizing the way electronically transmitted sounds came to be integrated into art music. Through his compositions and his close contacts with the contemporary music milieu in the Netherlands and Germany he became an international authority in this field.

His musical voice was often considered brutal, cold and “ugly”, but in time he came to be seen as a highly expressive and, in many respects, strongly romantic musician – his use of computer-generated sound certainly raises few eyebrows today. His compositions for acoustic instruments show his expressiveness to the full and Nordheim, like his contemporary and

colleague Britten, composed some important works for solo string instruments. Again like Britten, Nordheim delighted in working closely with musicians. His composition *Brudd* (which can roughly be translated as “Break” or “Fracture”) is a product of just such a partnership: the violist in this recording, Soon-Mi Chung, being not only responsible for the work being written in the first place, but also the person who performs the finished score on this album.

Nordheim infuses his keen interest in the viola’s poetic qualities into this work. Long melodic lines and sonorities are contrasted with strident, rougher motifs, and dark passages are contrasted with passages played at the extreme of the viola’s range. This is typical of Nordheim’s approach: to create calm you first have to define the opposite of calm. Music’s principal attribute is its refusal to compromise – it is as if the whole world should be dragged into a verbal dialogue at one and the same time.

Were one to attempt some sort of comparison between these two compositions one could, after pointing out the obvious differences in their stylistic home ground, conclude by claiming that Britten is primarily interested in what the voice can contribute artistically as song, whereas Nordheim is concerned with the voice’s possibilities as speech.

But in both cases we are talking about two intensely communicative composers.

Wolfgang Plagge, 2015

Soon-Mi Chung was born in Korea in 1952 and has studied at the Paris Conservatory, the International Music Academy, Gstaad, and the San Francisco Academy of Music. Chung has given a huge number of concerts. In Norway she has been soloist with all the country's symphony orchestras, and she has made recordings and performed both on television and at the Bergen Festival and the Arts Festival of North Norway, in addition to many other chamber music festivals. Outside Norway she has toured in the USA, South America, Israel, most of the countries of central Europe, and Asia. Several composers have written works for her, including Arne Nordheim and Olav Anton Thommessen. The latter's viola concerto received its first performance with Chung as soloist with the Oslo Philharmonic Orchestra, on the occasion of the orchestra's 75th

anniversary. Soon-Mi Chung has had a senior position on the music staff at the Barratt Due Institute of Music in Oslo for many years. She has received the Oslo City Culture Award, the Lindeman Prize, Anders Jahre's Culture Prize and the Arts Council of Norway's Honorary Award for her contribution to musical life in Norway. Chung plays on a Giovanni Battista Guadagnini (Piacenza) from 1743-45, provided by the Anders Sveaas Charitable Foundation.

Norwegian violinist, violist, composer, and ensemble leader **Henning Kraggerud** (b. 1973) is Artistic co-Director of the Risør Festival of Chamber Music, Artistic Director of the Arctic philharmonic Chamber Orchestra, and Professor at the Barratt Due Institute of Music in Oslo. He has appeared at many of the most important international music festivals. His performances have won acclaim all over the world and as a soloist he has played with orchestras in Europe, North America and Asia. Kraggerud often collaborates with jazz pianist Bugge Wesseltoft, and plays in a trio with Imogen Cooper and Adrian Brendel. He also participates enthusiastically in multi-arts projects, such as a suite of new music by fifteen established composers who all contribute music inspired by fifteen paintings by Edvard Munch. Kraggerud's own composition *Equinox: 24 Postludes in All Keys for Violin and String Orchestra* was premiered in early 2014; it is a musical journey around the world in 24 parts, all of them settings of texts by Jostein Gaarder. Henning Kraggerud has written more than 200 works. His most recent compositions are "Preghiera", commissioned by the Brodsky Quartet in 2011, and "The Last Leaf", premiered by the Britten Sinfonia in 2014. Kraggerud plays on a 1744 Guarneri del Gesù, provided by Dextra Musica AS, a company founded by Sparebankstiftelsen DNB.

Oslo Camerata was established in 1998, and is now "Ensemble in Residence" at the renowned Barratt Due Institute of Music in Oslo. The orchestra consists of professional musicians – however, selected young musicians of exceptional talent from the Institute are given the opportunity to take part in the orchestra's projects. Violinist Henning Kraggerud has his background from the Barratt Due Institute, where he is now a professor. As part of his academic engagement he is responsible for 2 yearly projects with the orchestra. Øyvind Bjorå leads the orchestra in this recording.

Utgangspunktet for *Under the Wing of the Rock* er et dikt fra «Carmina Gadelica» – gaeliske sanger og bønn – som ble samlet av Alexander Carmichael på 1800-tallet. Diktet har tittelen «Vuggevisen i Snøen» og det sies at en ung mor har sunget denne visen til sitt barn, mens de begge var på flukt fra massakren ved Glencoe i 1692. En offiser skal ha hørt lyden av et gråtende barn, og en ung soldat ble beordret til å drepe barnet. Soldaten fant moren, som lullet sitt barn i søvn – dødens søvn ute i snøen. Utrolig nok var den rolige nynningen fra moren nøyaktig den samme musikken han hadde hørt da han forlot sin familie og sitt hjem, mange, mange dager og år tidligere. Soldaten svøpte kvinnen og barnet i sitt teppe, ga dem hva han hadde av mat og drikke, og forlot dem, for så å innhente sine kamerater. På veien drepte han en ulv, og viste offiseren blodet på sverdet. Takket være Guds barmhjertighet og soldatens medlidenhet overlevde moren og barnet. Det lever den dag i dag etterkommere av dette barnet, og denne tradisjonelle historien lever videre i distriktene Appin og Lochaber i Skottland. «Under the Wing of the Rock» er en linje fra diktet, og viser ikke bare til bergknausen som skjulte moren og ungen, men også til englenes vinger og til vingen av «Klippen», til selve «Tårenes Sønn»:

*Himmelsk lys styrer mine føtter,
Himmelens musikk bringer fred til min sjel;
Alene er jeg, under Klippens vinge;
Mens engler fra Gud kaller meg hjem.*

Musikkstykket er inspirert av keltisk sang- og salmetradisjon, og begynner og avslutter med et langt halvimprovisert avsnitt for solobratsj. Den sentrale delen, merket Allegro, er et rastløst kontrapunkt som støtter seg til rytmer og refrenger fra keltiske arbeidssanger. Det finnes også et visst jazz-preg, særlig merkbart i harmoniene og i sololinjens improviserende karakter. Mens jeg holdt på med denne komposisjonen, hørte jeg saksofonisten Branford Marsalis spille, noe som påvirket lydbildet i mitt stykke, som ble bestilt av the Scottish Ensemble.

Sally Beamish, 2006

Som tittelen viser, er *Portrait en Chaconne* et forsøk på å tegne et klingende portrett av min venn bratsjisten Soon-Mi. Jeg har skrevet flere komposisjoner for henne, blandt annet bratsj-konserten *Ved Komethode* og solosonaten *Cantabile*. For meg, består Soon-Mis talent av en fusjon av fyrrig impulsiv musikalitet med en streng teknisk disiplin. Dette kommer til uttrykk i formen chaconne (et repetert grunnforløp) som til stadighet avbrytes med spontane kommentarer og emosjonelle utbrudd.

Olav Anton Thommessen, 2015

Duettene *Til Sara* for fiolin og bratsj (1996), tilegnet Sara Orning, og *Voyage Dououreux* for to bratsjer, tilegnet Ada Meinich, er to av en rekke duetter for ulike kombinasjoner av strykeinstrumenter, som jeg har skrevet. *Til Sara* går i F-dur, med et avsnitt i midten hovedsakelig i d-moll. Stykket er stort sett lett og lyrisk i karakter. *Voyage Dououreux* går i d-moll, med et sidetema som begynner i F-dur. Strukturen er nær A-B-C-B-A, med C som en gjennomføringsdel. Som tittelen antyder er karakteren mer plaget, selv om den også inneholder musikk som er mer enn glad, nærmest eksaltert.

Henning Kraggerud, 2016

Benjamin Britten (1913 – 1976) foretok mange menneskelige og musikalske «vandring» i sitt skapende liv. En av de viktigste reisene han noen gang slo inn på rent kunstnerisk, var tidsreisen tilbake til middelalderens, renessansens og barokkens musikkformer. Som genuint interessert i den menneskelige stemme utforsket han alle tenkelige sider av historiske vokale uttrykk og fant til slutt sin markante og personlige stil i skjæringspunktet mellom tidene. Britten var en av komponistene i det 20. århundre som ikke skammet seg over å berøre sine lyttere emosjonelt. En rekke verker fra hans hånd fokuserer på skjønnhet, og hans bearbejdelser av engelske, irske og skotske folkeviser røper en sans for etnisk særpreg og identitet som forslår. Som musikkdramatiker tar han i bruk hele registeret av menneskelige følelser og uttrykk og overfører gjerne virkemidlene til instrumentale komposisjoner.

Lachrymae, tårer, et verk for bratsj og strykere fra 1950, er et godt eksempel: Her har han tatt utgangspunkt i en sang av John Dowland (1563 – 1626). Verket fortøner seg som en slags baklengs demaskering av den vakre renessansesangen gjennom en serie med frie variasjoner. Variasjonene holdes sammen av en smertefull blanding av uro og apati, presist og stilsikkert skildret gjennom et kompromissløst og til tider ganske så modernistisk lydbilde. Etter en desperat fortetning mot slutten faller verket sammen og avslører litt etter litt sitt indre jeg – den usminkede og avledte skjønnheten i Dowland-melodien. Den kompositoriske helheten fremstår som en beskrivelse av et forskremt sinns leting etter ro – et til tider ganske dekkende bilde av Brittens eget liv. Hans interesse for den menneskelige stemme skulle gjøre ham til en av de viktigste fornyere av strykerlitteraturen i det 20. århundre. Foruten for bratsj skrev han også en rekke strålende verker for cello, et resultat av et nært samarbeid med cellisten Mstislav Rostropovitsj.

Vår egen Arne Nordheim (1931 – 2010) hadde også gleden av å samarbeide tett med Rostropovitsj, og dette samarbeidet resulterte i både en cellokonsert og det sentrale solocello-verket «Clamavi». Nordheim markerte seg på 1960-tallet som en av verdens mest nyskapende og kompetente elektroakustiske komponister og var med på å revolusjonere integrering av elektroniske lydkilder i kunstmusikken. Gjennom sin komposisjonsvirksomhet og tette kontakt med samtidsmusikkmiljøene i Nederland og Tyskland ble han en internasjonal autoritet på området. Hans tonespråk ble av samtiden ofte oppfattet som brutalt, kaldt og «stygt», men ettertiden har måttet innse at Nordheim først og fremst var en uttrykksfull og til dels rett og slett romantisk musiker – og hans bruk av data-generert lyd er det i vår tid ingen som løfter på øyenbrynene av lenger. Hans verker for akustiske instrumenter viser dette til fulle, og som tilfellet var hos hans samtidige kollega Britten resulterte det i betydelige verker for solo strykeinstrumenter. Og som Britten elsket også Nordheim å jobbe tett opp mot utøvende musikere. Verket *Brudd* er et resultat av et slikt samarbeid; bratsjisten Soon-Mi Chung er både årsak til at det ble skrevet og formidler og utøver av det ferdige resultat.

Nordheim legger i verket for dagen en sterk interesse for bratsjens poetiske kvaliteter. Lange melodifraser og klangflater settes i relieff av skarpe og kantete motiver – mørke partier

kontrasteres av partier i ekstremleie. Dette er typisk for Nordheims tankegang: Å skape ro ved først å definere det motsatte av ro. Musikkens hovedkvalitet er dens kompromissløshet – det er som hele verden skal dras inn i en verbal dialog på en gang.

Skal en forsøke seg på noe i retning av en sammenligning av disse to verkene, må det foruten de åpenbare ulikhetene i stilistisk ståsted kunne hevdes at der hvor Britten interesserer seg for stemmen som sanglig verktøy er Nordheim opptatt av stemmens taleegenskaper. Men i begge tilfeller har vi å gjøre med intenst kommunikative komponister.

Wolfgang Plagge 2015

Soon-Mi Chung (f. 1952) kommer opprinnelig fra Sør-Korea og er utdannet ved Conservatoire National Supérieur Musique de Paris, International Menuhin Music Academy, Gstaad og San Francisco Conservatory of Music. Chung har drevet en utstrakt konsertvirksomhet som i Norge innbefatter solistopptredener med samtlige norske symfoniorkestre, CD-innspillinger, TV-opptredener, konserter ved Festspillene i Bergen og Festspillene i Nord-Norge samt en rekke kammermusikkfestivaler. I tillegg til sin virksomhet i Norge har turnéer brakt Chung til USA, Sør-Amerika, Israel, de fleste sentraleuropeiske land og til Asia. En rekke komponister har skrevet for henne, bl.a. Arne Nordheim og Olav Anton Thommessen. Sistnevntes bratsj-konsert ble urfremført med Chung og Oslo-Filharmonien i forbindelse med orkesterets 75-års jubileum. Soon-Mi Chung har gjennom mange år hatt en sentral rolle som pedagog ved Barratt Due musikk institutt. Hun har mottatt Oslo bys kulturpris, Lindemans legat, Anders Jahres kulturpris og Kulturrådets ærespris for sin innsats for norsk musikkliv. Chung spiller på en Giovanni Battista Guadagnini (Piacenza) 1743-45. Instrumentet er stilt til disposisjon av Anders Sveaas' Almennyttige Fond.

Den norske fiolinisten, bratsjisten, komponisten og ensemblelederen **Henning Kraggerud** (f. 1973) er kunstnerisk co-leder for Risør Kammermusikkfest, kunstnerisk leder for NOSOs kammerorkester og professor ved Barratt Due musikk institutt i Oslo. Han er ofte

å høre på de største internasjonale musikkfestivalene, og han har vært solist med orkestre i Europa, Nord-Amerika og Asia. Kraggerud samarbeider med jazzpianisten Bugge Wesseltoft, han spiller i trio med Imogen Cooper og Adrian Brendel, og medvirker gjerne i «multi-arts» prosjekter. Nevnes kan en suite av ny musikk komponert av femten kjente komponister som lar seg inspirere av femten malerier av Edvard Munch. Kraggeruds eget verk *Equinox: 24 Postludes in All Keys for Violin and String Orchestra* ble urfremført tidlig i 2014, og består av en musikalsk verdensreise i 24 deler, alle til tekster av Jostein Gaarder. Henning Kraggerud har komponert over 200 verk. Hans siste komposisjoner er *Preghiera*, bestilt av Brodskykvartetten i 2011, og *The Last Leaf*, som ble urfremført av Britten Sinfonia i 2014. Kraggerud spiller på en Guarneri del Gesù fiolin fra 1744, stilt til disposisjon av Dextra Musica.

Oslo Camerata har sitt utspring i Barratt Due musikk institutt og er «Orchestra in Residence» ved instituttet. Orkesteret har fra starten i 1998 gjort seg bemerket, ikke minst gjennom hyppige utenlands turnéer til anerkjente festivaler og konsertsaler i en rekke land i Europa samt til India og Brasil. I Norge har Oslo Camerata gjestet flere festspill og festivaler, gjort turnéer for Rikskonsertene og produksjoner for NRK TV, bl.a. Haydn cellokonsert med Truls Mørk som solist. Fiolinisten Henning Kraggerud er knyttet til orkesteret som fast gjesteleder. Øyvind Bjørå er orkesterets konsertmester i denne innspillingen.

Recorded at Jar Church, Norway
June and November 2014 by Lindberg Lyd AS

Recording Producer WOLFGANG PLAGGE
Balance Engineer BEATRICE JOHANNESSEN

Editing JØRN SIMENSTAD
Mix and Mastering MORTEN LINDBERG

Graphic Design MORTEN LINDBERG
Fra Borgøya (1867) LARS HERTEVIG
Photo Soon-Mi Chung MORTEN KROGVOLD
Session Photos BEATRICE JOHANNESSEN
Translation RICHARD HUGH PEEL

Financially supported by Fond for Utøvende Kunstnere,
Fond for Lyd og Bilde and Arts Council Norway

Executive Producers JØRN SIMENSTAD and MORTEN LINDBERG

2L is the exclusive and registered trade mark
of Lindberg Lyd AS 20©15 [NOMPP1510010-060] 2L-119-SACD

This recording was made by Lindberg Lyd AS with DPA microphones and HORUS converters to a PYRAMIX workstation. Digital eXtreme Definition is a professional audio format that brings "analogue" qualities in 24 bit at 352.8 kHz sampling rate.

-
- A painting of a coastal landscape. The scene is dominated by a large, dark, craggy rock formation on the right side, which rises from the water. In the foreground, a small sailboat with dark sails is visible on the water. The sky is filled with soft, white clouds, and the water is a mix of light and dark blues, suggesting a calm but slightly overcast day. The overall style is impressionistic, with visible brushstrokes and a focus on light and color.
- 1 **Under the Wing of the Rock** 15:17
Sally Beamish
 - 2 **Voyage Douloureux** 7:52
Henning Kraggerud
 - 3 **Brudd** 9:30
Arne Nordheim
 - 4 **Til Sara** 4:16
Henning Kraggerud
 - 5 **Portrait en Chaconne** 6:54
Olav Anton Thommessen
 - 6 **Lachrymae** 15:39
Benjamin Britten